

SURT CADA TRES SETMANES

SUBSCRIPCIÓ	
Població.	5'00 ptes. l'any
Fora	6'00 " "

Dels articles en són responsables llurs autors. - No es retornen els originals. - Anuncis, esqueles i remesos a preus convencionals - - - - -

MADRID I CATALUNYA

ES una paradoxa tot el que esdevé a Madrid relacionat amb Catalunya. Es nega la capacitat cultural del poble més culte d'Ibèria i és reconeguda la capacitat de montar i regir serveis policíacs al poble potser més antimilitarista del món.

No ho entenem, perquè voldriem no creure en la incapacitat dels diputats espanyols per a evidenciar-se del fet català. La ferma defensa de la cultura catalana no ens la cal fer a nosaltres; la feu, vibrant, concloent, el nostre convilatà Sr. Gassol, al Parlament de Madrid. Però aquell Parlament no feu cap cas a les pesantes paraules i fets que hi queien de boca del Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Tots sabem el seu resultat i l'abstenció de protesta de tota la minoria catalana. O no pogueren o no volgueren entendre les paraules de Gassol; no sabriem dir què és pitjor.

Però és que Espanya és orba, per no dir cega? On té institucions models de cultura és a Catalunya més que enlloc, i creades al marge de la protecció de l'Estat, i, potser i tot, perseguides per aquest. Esmen-tem la Biblioteca de Catalunya i l'Institut d'Estudis Catalans. ¿On té Espanya unes institucions semblants, subvencionades i creades per l'Estat? No hi afegim comentaris.

L'Arxiu de la Corona d'Aragó, que és ben bé de Catalunya, no ens pertanyerà. ¿Es que no el conservariem quan, malgrat tots els atropells, és l'arxiu que, gràcies a catalans intel·ligents, essent el més antic d'Espanya és el més ben conservat? La negació de les Corts és colpadora a Catalunya.

Creiem que a Madrid no saben qui som els catalans i per això succeeix el que succeeix. O és que ho saben i no ho volen reconèixer per sistema. De totes maneres són ells els responsables de tot, i que pagaran, tard o d'hora, més crescadament quan més ferma sigui la seva negació a tot el que és la nostra llibertat.

L'ELOQUÈNCIA DELS FETS

La factura de receptes de beneficència municipal presentada pel Sr. Visiedo corresponent al 3.er trimestre de 1931, pujava 174'05 ptes. (Llavors no existia llista de pobres de solemnitat).

El dia 20 d'Octubre de 1931, s'oficià als Srs. Metge i Apotecari ordenant possessin el nom a les receptes.

El 4.er trimestre del mateix any la factura solj pujava 84'80 pessetes. (Ja hi anaven els noms corresponents).

La factura del 1.er semestre de 1932 ascendeix solament a 80'55 ptes., de manera que toquen per a cada trimestre 40'27 ptes.

Han baixat, doncs, a menys de la quarta part les despeses de far-

màcia de beneficència municipal.

Cal remarcar que D. Joan Porcar és possessionà del càrrec de Secretari Municipal el dia 7 d'Octubre de 1931.

Endevinalla: ¿Quina és la causa de la fòbia del Sr. Visiedo envers el Sr. Porcar?

La solució està a l'alcanc de totes les fortunes.

La bandera catalana a Praga

ENCARA que un xic tard, volem parlar d'aquest incident greu que ocorregué a la Delegació Catalana organitzada per *Palestra* que devia assistir a la desfilada dels Sòkols a la capital de Txecoslovàquia. Si més no, per unir la nostra a la fèrvida protesta del poble català contra aquesta injúria a la nostra bandera.

La nota que ens ha tramès *Palestra*, i que publiquem en els seus trets principals, és prou eloqüent perquè hi voiguem afegir res i relleva de tot comentar-hi. Heus-la ací:

«Tan bon punt arribats a Praga, el doctor Jenista, delegat Sòkol per a acompanyar la nostra Delegació, ens pregava que volguéssim abstenir-nos d'exhibir la nostra bandera en la desfilada. Ultra la defensa verbal que li fou immediatament donada, uns representants de la Delegació visitaren oficialment, el dia 4, el Servei d'Estrangers dels Sòkols, i lliuraren una lletra en la qual s'exposava la situació jurídica i política de Catalunya, amb un govern constituït i reconegut per la República Espanyola, i es feia constar que, ostentant la Delegació Catalana la representació oficial del Govern de la Generalitat, no podíem pas deixar de portar la nostra bandera, i acabàvem dient que no creïem que els espanyols volguéssin oposar-s'hi, sinó que, al contrari, donat l'esperit de comprensió que, segons hom afirma, té avui Espanya per a Catalunya, els espanyols estarien molt satisfets d'aprofitar aquesta oportunitat per a demostrar als ulls del món la concòrdia existent amb nosaltres.

El dia 5, dos membres del Servei dels Estrangers ens comunicaven, amb gran satisfacció, que el nostre punt de vista estava acceptat, i resolt l'afer.

L'endemà, dia 6, a dos quarts de 8 del matí, el Dr. Jenista venia a cercar-nos per a conduir la Delegació Catalana al lloc de reunió que li havia estat assignat per a prendre part en la gran desfilada. Formada en columna de dos, amb la bandera barrada i la de Sant Jordi, i amb el Dr. Jenista al front, la Delegació Catalana travessà els carrers de Praga en mig de continuades mostres de simpatia del públic.

Feia ja estona que la Delegació estava estacionada en el lloc de reunió, i la desfilada estava ja pròxima a posar-se en marxa quan arribà el Vice-President del Servei dels Estrangers. Abraçà el cap de la Delegació Catalana i, visiblement emocionat, li digué que acabava de rebre un cop terrible en el seu cor, una ordre del cap de la desfilada de que els catalans haviem de retirar-nos si és que no acceptàvem de deixar la nostra bandera. El cap de la Delegació Catalana li contestà que no calia que insistís més, que comprenia que era una imposició de l'Ambaixada Espanyola, i que no podien fer res més que retirar-se de la desfilada.

Igualment formats, amb les banderes, acompanyats sempre del lleial amic Dr. Jenista, i així mateix aclamats pel públic i per

les seccions de Sòkols que trobàvem pels carrers, la Delegació Catalana retornà al seu allotjament. Abans d'entrar-hi, el Dr. Jenista volgué retre honors a la bandera Catalana. Quadrant nos tots, la saludàrem i el nostre amic txec, amb paraules plenes d'emoció, s'associà personalment als sentiments diversos que ens causava aquesta decisió que no havia pas sortit espontàniament de la voluntat dels Sòkols, i acabà amb un «Visca Catalunya!»

No volem detallar els maneigs de que els espanyols es valgueren per a obtenir aquesta desventurada ordre de darrera hora, ni les facilitats que trobaren en determinats elements txecs.

Pels que formaven la Delegació Catalana ha estat un cop dolorós. Considerem que la sobtada i contradictòria solució donada a aquest afer revela una manca de tacte in-

creíble. Ha estat a més una desconsideració a la Bandera Catalana, i al Govern de la Generalitat de Catalunya, la representació de la qual havia estat conferida a la nostra Delegació. Des del punt de vista txec, és absolutament incompreensible aquest tractament donat a uns hostes estrangers, que únicament moguts per llur simpatia envers Txecoslovàquia (antiga nacionalitat oprimida, devinguda avui independent) hi havien realitzat un viatge des d'un país tan llunyà com el nostre.

Aquest incident mostra encara la vertadera posició de la República Espanyola enfront de Catalunya. Es cert que en l'Estatut plebiscitat pel poble català els afers internacionals són cedits al Govern de la República però els funcionaris del Ministeri d'Estat corresponen a aquesta confiança ofenent la nostra bandera. La República Espanyola ha demostrat així, que usa contra Catalunya uns procediments imperialistes com els de la Monarquia borbònica, que fan impossible tota convivència »

L'actitud del Sr. Gustau Visiedo

Al lector:

Lector, encara que hagi seguit el procés d'aquesta polèmica amb el senyor Gustau Visiedo, volem memorar-la a fi de què tothom és doni perfecte compte de les actuals posicions.

En el número 13 de BRUM, corresponent al dia 2 de Juliol, publicarem un article titulat: «Les responsabilitats que es demanen i les que no es poden demanar.» En aquest article dèiem, referint-nos a les responsabilitats per la desfeta administrativa dels Ajuntaments caciquistes:

«Més, molt més que els que estan compromesos, han estat els que tenen les espatlles segures, els que han enverinat les qüestions locals, amb camarilles de cantonada, capelletes de rebotiga, articles infundats rebatent-ho tot injustament, des de l'acollidor periòdic «La Veu de Tarragona».

A algú li deu convenir que a la Vila continuï la tivantor. I per això es fa política de banderia mantenint odís antics i creant-ne de nous.

L'arribada que ha estat l'hora de donar compte de llurs obres davant dels Tribunals de Justícia, els més gran responsables del malestar moral de la Vila, resten a llur casa ben tranquilets de que mai ningú els podrà exigir cap responsabilitat.

Però ells, i ningú més que ells, puix que no són ignorants, són els responsables de molt mals que, [qui sap si altres hauran de pagar!

I aquestes responsabilitats que no

es poden exigir a aquests polítics emboscats, són les més greus, puix que a més d'ésser l'esca de molts conflictes d'origen pretèrit, continuen atiant el foc per a crear-ne de nous.»

Els articulistes de «La Veu de Tarragona» acusats per nosaltres, d'una tasca de discòrdia, replicaren amb un article col·lectiu signat per «Els Periodistes Reunits S. A.» que publicà «La Veu», el dia 16 de Juliol.

D'aquest article, el nervi era aquesta afirmació: «Els responsables dels nostres articles som nosaltres i ningú més.»

I nosaltres que, encara que signem nostres articles amb pseudònim, tenim molta mesura en nostres afirmacions perquè estem disposats a mantenir-les dignament, volguérem portar el nivell de la polèmica al terreny de la lleialtat, creient-nos que els polemistes de «La Veu de Tarragona» tindrien perfecta consciència de l'abast de la paraula «dignitat». Sabíem, com sabia tothom, qui són els articulistes del periòdic tarragoní. Per ningú era un secret que el Sr. Visiedo esmerçava part de les seves hores vagaroses escrivint a «La Veu». Ningú ignora tampoc, (i de passada volem remarcar-ho,) que el Sr. Visiedo no és sol i que el Sr. Agustí Poblet Puig, Llicenciat en Filosofia i Lletres, també omple les seves lleures estivals en igual tasca que el Sr. Visiedo.

Som partidaris de la noblesa màxima per a bandejar mentides, insidies detestables i per això en nostre article

Després de la publicació d'un llibre

de contrarrèplica publicat en el número 14 de «BRUM» corresponent al dia 23 de Juliol no vacil·làrem ni mica en al·ludir el Sr. Visiedo, disposats a signar nostres articles, ¿Hi ha en això res d'innoble? Ho férem alentats pel desig d'escatir i aclarir moltes acusacions injustes llençades pels articulistes de «La Veu.» Ho férem perquè estàvem segurs de les nostres afirmacions, i com que els ideals que ens fan agafar la ploma no són cap pruïja inconfessable, estàvem disposats a què nostre nom figurés al peu dels nostres escrits.

¿Havia de contestar el Sr. Visiedo?

Si, forçosament, de cap de les maneres se'n podia descabullir. Tot home que no sigui un cretí hauria contestat.

I el Sr. Visiedo no ha contestat.

¿Com ha d'ésser qualificada aquesta actitud?

El Sr. Visiedo, aclaparat per no poder mantenir res de tot el que havia escrit amb pseudònim, hauria merescut potser la nostra benevolència, si en lloc de callar no hagués agreujat la seva posició amb una vilesa monstruosa.

El Sr. Visiedo, en lloc de mantenir-se dignament en el terreny de l'honor, on nosaltres, a desgrat seu, l'havíem menat, s'ha despenjat amb un altre article, també amb pseudònim al peu, però canviat, en el qual, a manca d'arguments forts per a defensar-se, es desplega en una diatriba rabiosa contra persones que res tenen que veure amb el mòbil d'aquesta polèmica, amb l'intent de desviar-la del camí de claredat i noblesa que havia emprès.

Sabiem fins a quin punt poden arribar els homes en qual lèxic no hi tenen escrites les paraules «dignitat» i «vergonya», però això volem dir-ho directament al Sr. Visiedo.

Al Sr. Gustau Visiedo:

Malgrat vostra astúcia, mai us serà possible aconseguir el dó d'ubiquïtat. Sols els artistes cinematogràfics tenen els «dobles» per a executar els treballs perillosos. Però vós no teniu res d'artista i tot ço que fa vostra «mà esquerra», és tan vostre com ço que feu amb la mà dreta.

Per què us ha fet tanta febre quedar com un home? I us diem això perquè vostra actitud no és solament indigna d'un home de carrera, sinó que és indigna simplement de tot home.

¿I després de tanta justa ignominia com hi ha damunt vostre encara goseu, per mitjà del vostre «doble» imaginari,

HEM llegit el llibre «Aires de la Terra» del convilatà Sr. Josep Cristià Llombart i ens entenem obligats a dir-ne als nostres lectors, quelcom. No gaire, perquè si afondíssim, hauríem de dir coses que no agradarien gens al Sr. Cristià i volem esforçar-nos en augmentar el volum de la part ben intencionada i minvar la mira egoïsta que ens sembla endevinar hi.

La crítica literària i artística ha estat ja feta en el número anterior per un company de redacció, però com que el llibre té dos matissos, un de literari i altre polític, examinarem encara que a passa volant aquest segon aspecte.

Admetem que en certes situacions hom ha de fer tot el possible per atreure's simpaties que puguin ajudar-lo a esquivar dificultats, però ha de tenir gran cura en els procediments per a evitar que els efectes no resultin contraris.

Es evident que la lloança és una lleminadura que agrada a molts, però

emprar els mots: *ironia, insídia, terreny noble, concupiscències, màxima concòrdia, cavallerositat, covardia, Ridícol, Ignorància, xipoll, «xacota»*; barrejat amb sofismes i arguments aclarits fins al punt que a vós us convé; elaborant, en conjunt, una píldora com una roda de molí, que ni els més ingenus podran empasar-se, i que vós heu llençat traidorament, com un artefacte mortífer, per a satisfer vostres odís?

¿Quin fat us ha xuclat el seny que no heu pensat que vostre «doble» anava a cometre una *insídia vil*; que en el *terreny noble*, vós hi sou foraster; que, no la màxima, sinó la mínima *concòrdia* en vós és una utopia; que la vostra actitud no té ni un bri de *cavallerositat*, perquè està plena de *covardia* i colgada de *ridícol*; que després de passar-vos una pilà d'anys en les aules universitàries, algú pot anomenar-vos *ignorant*, abans d'anomenar-vos cretí; que heu *xipollejat* grollerament en un bassal llotós, i que l'únic empastifat sou vós; que «*xacota*», aquesta paraula extranya, heu de veure-la sempre a flor de llavi de tots els vilatans, àdhuc dels que es diuen amics vos-

no ho és menys que les ofenses no agraden a ningú.

Per què, doncs, Sr. Cristià, no va vestir d'altra faisó la última estrofa de la poesia «Al diputat fill de Reus»?

*Al meu poble la llibertat hi perilla,
la democràcia s'hi troba acorralada;
Jaume Simó Bofarull, si estàs alerta
no vulguis que la injustícia hi tingui estada.*

Aquesta estrofa és una ofensa pels que actualment cuiden en nostra vila de la justícia dins el règim democràtic, i és tan recent que V. presidia la Corporació municipal en règim de dictadura!

Algunes altres coses trobaríem, de menys tamany però, que palesen les equivocacions polítiques de l'autor del llibre, però ja hem dit que no afondíem.

En la part «Dates de l'Autor» hi ha coses molt interessants que fan favor al Sr. Cristià però que perden tot el seu valor si es comparen amb altres dades que no figuren en el llibre, però que són conegudes per la major part de selvatans.

tres; que vostra actitud us fa indigna d'ostentar un títol acadèmic; que vós mateix us heu marcat al front un estigma que us privarà d'enfrontar-vos amb ningú sense enrogir i abaixar el cap?

Que també us podríem dir quelcom d'aquest mot que vostre «doble» ha escrit, i nosaltres ara ja havíem oblidat, i que, consultant els etimòlegs contesten: «*concupiscència*»: «*Abelliment i desig de béns terrenals; apetit desordenat dels plaers sensuals.*»

¿Hi heu pensat?

¡Nol Si hi haguéssiu pensat, aquesta polèmica en lloc d'acabar-la tan malparat, l'hauríeu acabat vençut si, però amb honra.

¿Teníem o no teníem raó en nostres afirmacions de l'article «Les responsabilitats que es demanen i les que no es poden demanar»?

A. S.

Nota de la Direcció.—Contra al rumor que ha circulat aquests dies dient que BRUM no havia publicat articles tractant problemes locals hem de manifestar que no és veritat. BRUM publica tots els articles tramesos per vilatans. També hem de manifestar que el Sr. Gustau Visiedo no ens ha tramés ni una lletra, en ús del seu dret per haver estat al·ludit en aquest periòdic.»

Ràpida

Catalanisme i conveniència

A la Selva, la conveniència n'ha creat molts de catalanistes. Catalanistes inconseqüents, car ni principi de res que s'hi assemblés havien pensat mai en conreuar.

Però aquests ara s'ho diuen, i s'han amparat a un suport. Ha estat la «Lliga Regionalista». I respectant aquesta determinació per efecte del principi de llibertat que dimana de la veritable democràcia, no res hi tenim a dir.

Entre altres, aquests flamants catalanistes, han volgut donar a la «Lliga» una prova. S'han subscrit al periòdic.—fins fa poc diari,— «La Veu de Tarragona». I hi han menat tot un seguit de notes selvatanes. Tampoc hi tenim res a dir, i, en principi, alguna cosa a lloar.

Aquestes notes, però, han estat sempre el reflexe d'aquella baixesa que solament és possible quan hom té ganes de blasmar i amagar la cara.

Tal procedir no ens estranya per part dels elements selvatanos, fins fa poc defensors de totes les tiranies borbòniques i dels caciquismes denigrants. És la seva lògica conseqüència.

Però ens causà no gens bona impressió per part del periòdic. Perquè a la direcció del mateix saben quantes eren en advenir la República les subscripcions de «La Veu de Tarragona» a la Selva i que totes eren dels homes políticament oposats als que ara s'hi han amparat.

Oi més. Des de les planes del periòdic s'han dit moltes coses contra BRUM sense que ningú ho signés. I, malgrat això, un dels redactors de BRUM, que té a bona honra ajudar la nostra obra, veia sovint reproduïts a la premsa catalana els seus articles i signatures de les seves col·laboracions al periòdic de la «Lliga» a la qual mai havia pertanyut.

I això ho saben els de la Selva que des d'aquelles planes han bescantat a BRUM, i no ho ignoren els de la redacció de Tarragona.

I no hauríem cregut mai de la vida que els inspiradors de «La Veu de Tarragona» tinguessin la

conseqüència dels elements selvatanos, qual mòbil únic és una egolatria d'abjecció aliena.

No més ho lamentem. Però qui sembla vents sol recollir tempestats.

EL SET-CIÈNCITS.

Voler forçar l'ensenyament en castellà a Catalunya és una monstruositat tan gran com si es volgués infiltrar en un còs una ànima que no fos seva.

VENTURA GASSOL.

Nòtules històriques

EL CASTELL

NO es pot fixar la data precisa de la seva fundació, però en una de les espilleres de la paret on hi havia la presó, existia una inscripció del segle XII; ço que fa suposar que deuria ja haver-hi edificació en aquells temps.

Hi havia graners per posar-hi els fruits del delme, molts cups per a la verema i presó pels criminals i malfactors.

El 12 de setembre de 1342, el Rector de La Selva Bernat Prunera dona possessió del Castell a Bernat, Cardenal, prevere, professor de lleis i canonge de Lleida. En el mateix dia els subordinats prestaren fidelitat al nou Administrador.

En un document de 1353 es diu: que Joan Ventura havia rebut d'En Guim Giergue, rector de La Selva i procurador del Paborde, 80 sous que li devia per raó d'un hospici, del qual el Paborde n'havia fet un pati al davant de la porta del Castell.

En 26 d'agost de 1363, Pere Colom, canonge i Paborde de Lleida i Vicari General de l'Arquebisbe, manà a Francesc d'Almenara que administrés amb tota cura el Castell, del qual en feu un inventari.

El primer de Juliol de 1411 en prengué inventari el Procurador de l'Ardiaca de Tarragona.

El Batlle de La Selva, en setembre de 1413, feu inventari; així mateix Jaume Camuç de Passanant, Procurador de l'Arquebisbe en el mes de juliol de 1416.

I així anaven continuant els inventaris els demés anys.

(Dades extretes d'«Anals inèdits de La Selva» escrits per Mn. Joan Pié).

Per exemple: hi ha una dada que diu: «Degut a les gestions i a iniciativa de l'autor en 1908 es ballaren per primera vegada sardanes a la plaça».

Creiem que és certa i allà va el nostre aplaudiment.

Però heus ací que n'hi falta una altra i és: «que en 1931 essent l'autor, Alcalde de la vila, al demanar-li permís el Foment de la Sardana per a fer ballades a la plaça hi veia dificultats i contestava mantes vegades després de consultar a un altre senyor que no era pas el seu superior jeràrquic. Que trobava inconvenient en concedir el permís per encendre els llums del carrer Major la nit de les ballades al·legant que després altres ho demanarien per altres coses.»

La última de les dades que ens recorda el llibre és la més complicada perquè hi ha de molt bo i de molt dolent.

Es cert que com Alcalde elevà als alts poders comunicació demanant el retorn a la pàtria d'alguns fills de la vila exiliats. (No comprenem perquè pluralitza si n'hi havia un sol ¿serà per no nomenar-lo?) Però no és menys cert que al retornar per primera vegada a La Selva En Gassol, el senyor Cristià va fer molt poc de bon Alcalde de poble. Cal també remarcar que l'acord no fou degut a la iniciativa del Sr. Cristià sinó a la proposta del regidor Sr. Fort, que era a l'oposició.

Finalment ens recorda en la última dada que el seu primer acte d'Alcalde va ésser fer desaparèixer les bandes que usaven els regidors imposades per un rei opressor de Catalunya.

Això és molt cert i cal que li ho agràim sense reserves tots els selvatanos.

En resum hem de dir que la publicació del llibre ens és grata (encara que parlant francament, la considerem inoportuna) perquè si tots els homes haguéssim de deixar escrits els principals actes de la vida, procuraríem per tots els mitjans que la publicació no hagués d'averkonyir-nos i així la humanitat hi guanyaria.

Per tant hem de creure que el senyor Cristià no s'averkonyeix de cap acte dels que publica i com que tots (els publicats en el llibre) són d'home liberal, republicà i catalanista cal esperar per conseqüència que el senyor Cristià, més o menys aviat, ingressarà en la vida política activa al costat dels homes que representen els seus sentiments.

ALMOGAVER.

Lletra oberta

**Nostre amic i col·laborador
Sr. Josep M.ª Andreu, ens en
prega la publicació:**

En Josep Cristlà

Selva.

Amic: Ha vingut a les meves mans el teu llibre de poesies titulat «Aires de la terra», amb una nota que diu «Un gra d'arena per bastir l'edifici de la pàtria».

Al final del teu llibre hi ha unes dates recordant fets de l'autor.

Res tinc que dir del valor literari del llibre no; sóc persona autoritzada per parlar de ço que val, ni per criticar cap dels treballs alif continguts, ni tan sols aquell «Cantar» dedicat al *Lauro*.

Però si que vull dir-te quelcom d'aquella data que fa referència a l'acord pres pel Consistori que tu presidies, demanant el retorn dels exiliats.

Allò no són aires de la terra, ni tampoc és cap gra d'arena per bastir l'edifici de la pàtria. Allò és un cop de mall dels molts que la pàtria ha rebut i encara està rebent per tirar-la a terra i per befar-la.

Si en aquella data hi hagués la noblesa necessària, diria que dit acord va ésser pres per indicació del regidor Fort que no era pas de la majoria.

Tot el poble sap i tu segurament més que ningú, els treballs que dita majoria va fer en dit assumpte, sinó en públic consistori a tot arreu on va poder.

També recordo prou bé ço que tu vas fer amb la comissió que cuidava de l'organització per l'arribada d'En Gassol.

Si penses una mica veuràs com vas portar-te d'una manera ridícula com a fill que ets del poble, i al càrrec d'alcalde que desempenyaves vas fer-li fer un paper tristíssim.

Vas fer tot ço que vas poder per lograr que fos prohibida tota manifestació pública, i vas lograr-ho però l'esclat del poble ho va burlar per complet.

Gassol va tornar al seu poble després de 7 anys d'anar pel món portant per la pàtria el seu gra d'arena un bon xic més voluminós que «Aires de la terra» i no va trobar aquella majoria que tu dius que va prendre aquell acord ni a tu que n'ets president i que tant te'n vantes,

ço que va trobar va ésser unes parelles de guàrdies civils i que Gassol per entrar al seu poble va tindre de passar-hi pel mig.

I la majoria de l'acord on eren? S'havien encauat. I que feien al cau? Tu pots dir-ho millor que jo, perquè jo junt amb el poble agrairé i amb els ulls plens de llàgrimes érem a homenajar En Gassol que prou s'ho mereixia, i amb el cor ple de plena, protestàvem del procedir d'aquell consistori i d'aquella majoria que tu presidies.

Aquesta és la veritat d'aquella data i que jo en sóc testimoni com tu ja saps.

Després d'haver posat les coses en clar, es despedeix el teu amic

JOSEP M.ª ANDREU.

Ens diuen...

...Que aquest any, el dia de la Mare de Déu de les Neus, no foren exposats, com era costum, els comptes de l'«Associació de Devots de la Verge de Pared Delgada», en el lloc de consuetud.

...Que l'articulista que a «La Veu de Tarragona» signa «A. de la C.» és Llicenciat en Filosofia i Lletres.

Com que de Llicenciat en Filosofia i Lletres a la Vila sols hi ha el senyor Agustí Poblet Puig, ens permetem preguntar-li, a prec d'un col·laborador nostre, si es veuria amb cor de mantenir públicament els arguments d'«A. de la C.»

...Que «A. de la C.» és molt mal intencionat o no sap llegir. Afirmo que «El material escolar de fusteria s'ha encarregat a un redactor de BRUM. I remarca més tard que s'ha confiat a un sol fuster. Ell, que s'empassa BRUM de cap a cap per a criticar-lo, ¿no va saber llegir l'extracte de la Sessió Municipal del dia 19 de Juny publicada en el número anterior de BRUM?»

Els fusters que han treballat en material escolar són els Srs. Josep Fortuny, Josep Masdeu, Salvador Torrents, i també el Sr. Antoni Cogul.

Si per cada mentida que podríem apuntar al Sr. «A. de la C.» li caigués una dent, temps ha que només podria menjar sopes.

¿Que no creieu amb el purgatori?

...Que «La Veu de Tarragona» no és la veu de La Selva. (Nosaltres ja fa temps que ho sabíem).

...Que hi ha una tertúlia de forasters que s'han posat al cap organitzar una «Colla» per a fer castells imitant els «Xiquets de Valls». Encara que són prou xiquets i alguns, la major part de Valls, els primers castells que han fet, no han reeixit.

Pensin que segons Clavé, cal tenir «Força, equilibri, valor i seny», i els de la incipient colla no tenen cap d'aquestes bones condicions.

A la primera bufada ha caigut l'«enxaneta» aixafant-se el tupí.

Si el mestral *brum*, cauran fins les crosses.

...Que el mal ús que en alguns establiments de venda de queviures fan del «Flit» per a matar les mosques, ha molestat el paladar d'alguns per haver agafat regust les mercaderies a causa de la poca cura en emprar l'esmentat insecticida. Esperem que els botiguers ho tindran present en bé del públic i del crèdit de llurs establiments.

...Que aquest any després de les grans tempestats han vingut els jorns més esplendorosos que mai i que la tamborinada ha eliminat molts insectes malignes.

I que d'aquí en avant passarà igual.

...Que les avellanes encara van a 12 «duros» i al menys caldria que anessin a 18.

Diccionari General de la Llengua Catalana

per POMPEU FABRA

Aquest «Diccionari de la Llengua Catalana» de Pompeu Fabra, és la publicació capital que esperàvem tots els Catalans.

Aquest Diccionari constarà de 20 a 25 fascícies que es publicaran quinzenalment. Cada fascicle de tamany 14x20 cm., tindrà unes 100 pàgines de text i podrà adquirir-se únicament per subscripció al preu de 2'50 ptes.

El preu de l'obra, un cop acabada, serà superior al total de la subscripció.

Dirigiu les subscripcions a:

LLIBRERIA NACIONAL I ESTRANGERA. — Raval Santa Anna, 20 Telèfon 419 A. — REUS

Plany de la plegadora (FRAGMENTS)

«Ail mare deixeu-me anar
a Alforja a plegà avellanes...»

Vós no sabeu la gràcia dels matins
assolellats del Camp de Tarragona,
ni heu gustat mai del córrer pels camins
amb el delit que us fibla i esperona

de veure si encalceu
l'amiga de l'altre any o la companya
amb què feieu l'aleta a algun hereu,
trescant per la muntanya.

Ni heu gustat al matí en bronzir l'oreig
i en sacudí el brancatge la mà avara
d'aquell fresc i suau pessigolleig
que us posa la rosada a frec de cara.

Ni de l'esgarrifança vacil·lant
de l'avellana rossa
que entra a la sina i porta un diamant
que es fon damunt el pit de cada mozza.

Ail mare, com cad'any deixeu-m'hi anar,
que les amigues frisen esperant-se.
No sentiú quin adéu sonor i clar?
No veieu el capvespre que s'atansa?

¿Qui cantarà per mi al barranc ombriu
i pujarà saltant a la figuera?
¿Qui seguirà els crestalls del regadiu
i ajudarà a rentà a la masovera?

¿On cercaré la joia del passat
i aquell garlà animat de cada dia?
¿On trobaré aquell aire perfumat
que llisca pel rafal de la masia?

¿I aquell afany que hi ha tarda i matí
d'anà al cap de la tira amb l'eina plena,
si un jove ben plantat s'espera allí
i us fa l'ofrena
d'un bell raïm que acaba de collir?

¿O us dóna us préssec vellutat i dolç
o bé us allarga el fresc tupí d'argila
i sentiú el seu bleix arran de pols
en aquella hora plàcida i tranquil·la
i quan ningú us vigila?

¿I com enyoraré el costê escarpat
i la cervera de la timba rasa
i aquell dansar del vespre, havent sopat
sota el noguer de l'era de la casa!

Ail mare, si em voleu, deixeu-m'hi anar,
que el blat novell ara omple nostra sitja
i el camp d'aquí és trist com un fossar.
Deu al cor meu, açò que tant desitja!

RAMON BLASI I RABASSA.

(Del llibre «Poemes del Camp»)

VIDA MUNICIPAL

Extracte de les sessions de l'Ajuntament

Sessió del 8 de Juliol

Es dóna compte del moviment de
Caixa del mes de Juny del que en
resulta una existència de 12.513'05 pes-
setes.

S'acorda nomenar per a formar
la Comissió de cementiri als regidors
Srs. Tarrec, Vallverdú i Soronellas.

Es concedeix mitja ploma d'aigua
per usos domèstics a Francesc Giro-
na Gondolbeu.

Sessió del 13 de Juliol

En virtut d'un escrit del President
del Consell provincial escolar interes-
sant-se l'informi del perquè no s'ha
pagat a la mestressa Sra. Casas, el
lloguer de pis corresponent a l'any
1930, s'acorda informar en el sentit,
diverses vegades expressat, de que el
darrer Ajuntament de la monarquia no
va deixar crèdits de Resultes.

Manifesta el Secretari que han es-
tat entregades les actes jurades de les
escoles provisionals a l'Inspector se-
nyor Grau, el qual les ha trobat con-
formes.

Es dóna compte de la dimissió del
càrrec de Llevadora titular que exer-
cia la Sra. Na Mercè Voltas Montser-
rat, la qual és acceptada i es declara
el càrrec vacant.

S'aprova per l'Ajuntament el Re-
glament del Cementiri municipal pre-
sentat per la Comissió, acordant-se
passar-lo a la Junta municipal de Sa-
nitat a informe.

S'aprova un compte de 8 ptes.
presentat pel Secretari, per un viatge
a Tarragona per assumptes del muni-
cipi.

Es dóna compte del resultat de
l'anàlisi de les aigües d'aquesta Vila
i s'acorda trametre'l a la Junta de Sa-
nitat per tal de que estudiï les mesures
que calgui adoptar per a la depuració
d'aquelles.

Es dóna compte d'una instància
del veí En Josep Masdeu Barberà,
sol·licitant permís per a instal·lar un
lloc de venda de peix fresc a casa se-
va acordant-se interessar de l'Inspec-
tor de Sanitat el corresponent in-
forme i, segons el seu resultat, acor-
dar la concessió o negació de l'es-
mentat permís.

Queda sobre la taula una instàn-

cia signada per 15 veïns del camí de
Sant Pere interessant es prohibeixi el
pas del bestiar per aquell camí.

Es dóna compte d'una instància
del senyor Ignasi Baille en la que
manifesta que la casa n.º 2 del carrer
de la Pescateria, de la qual se li recla-
ma el pagament del cànon de l'aigua,
no és ni ha estat mai de la seva pro-
pietat. Vinguda en coneixement la
Corporació de que és la casa n.º 4
d'aquell carrer la del senyor Ballé,
s'acorda fixar un termini de 8 dies pel
pagament esmentat.

S'acorda designar el dia 24 per a
fer el tradicional acte de presència a
la Font Major, per tal de perpetuar el
domini i propietat del Municipi sobre
aquella font.

S'aprova un compte de 160'75
ptes. presentat pel Sr. Lluís Andrea-
zini, per reparacions de les tuberies
de conducció d'aigües.

No havent-se presentat reclama-
cions sobre l'enalienació dels dos im-
mobles del Municipi durant el termini
fixat en l'edicta inserit en el Butlletí
Oficial de la província, s'acorda re-
metre la corresponent certificació d'a-
quest extrem al Govern Civil per a
que surti efectes a l'expedient incoat a
l'efecte.

S'assabenta la Corporació d'una
lletra de l'arquitecte Sr. Llevat, en la
qual interessa la liquidació dels seus
honoraris per la confecció del projecte
i plànols del Grup Escolar.

Rebut el dictamen de l'Inspector
Municipal de Sanitat sobre l'inspecció
del lloc destinat pel Sr. Josep Masdeu
Barberà per la venda de peix, s'acor-
da sotmetre'l a l'estudi de la Junta i
comunicar a l'interessat el que aques-
ta acordi.

Invitat l'Ajuntament per la mestres-
sa Sra. Esperança Puig a visitar l'ex-
posició de treballs escolars s'acorda
accedir a dita invitació. També s'a-
corda que havent sol·licitat de l'A-
juntament dita Sra. Mestressa un petit
donatiu per a l'adquisició d'uns pre-
mis i repartir-los entre les alumnes
que per llur aplicació més s'ho merei-
xin, fer-li un donatiu de 50 pessetes.

Es nomena Comissionat el Secre-
tari de la Corporació per a fer l'In-
grès en Caixa de moços de l'actual
reemplaç.

Noticiari

El dia 5, com tots els anys, s'ha celebrat a Paret-Delgada la tradicional festa de la Patrona de la Selva. Hi predicà Mn. Gabriel Cavaller, antic vicari de la Parròquia i l'ermita es vegé animadíssima com és de consuetud, amb la color de les parades de quincalla i melons, encara que aquests escaducers. No hi mancaren els saraus que s'instal·laren per allí.

☉

Han anat arribant els estiuejants que cada any ens honoren, entre els que recordem a les famílies Masdeu, Masplà, Roig Sociats, Girona, Font, etc. També passen període de vacances els Universitaris, el Sr Carles Cantor i el jove Gabandé.

☉

PER a adquirir material elèctric a bon preu, així com també motors, dinamos i aparells de ràdio, visiteu la càsa

JOSEP LOZANO

CARRER FORTUNY
(abans Monterols)

REUS

☉

El Sr. Dagobert Martínez, secretari del Jutjat, ens prega volguem acomiadar-lo del poble selvatà, del qual s'enduu una òptima impressió cap a Alcorisa. També nosaltres servem i servirem el seu grat record.

☉

S'han repartit uns reclams per la Vila, interessant al poble a engrossir les files de la Germandat de la Mare de Déu de Paret-Delgada i Sant Josep. També ens diuen que les entitats vives han rebut un ofici, per a que interessin els associats.

Encara que BRUM no hagi rebut cap comunicació d'aquestes, com que entèn bona la finalitat que es persegueix, no té cap reserva en recomanar als seus lectors que es facin un deure cooperar-hi.

☉

**LLEGIU I PROPAGUEU
EL NOSTRE PERIODIC**

☉

De cada any se va esllanguint la festa de Sant Hipòlit, patró dels tupiners, antany tan preponderant a la Selva.

☉

La Parca s'ha endut del món dels vius al pare dels nostres amics Masdeu Fortuny. També han finat el Sr. Pere Gatell i la Sra. Concepció Castellà, mare i àvia dels amics Queralt. A les famílies dels traspassats el nostre condol sincer.

☉

Ens consta que l'Ajuntament ha vist amb molts bons ulls l'actuació de N'Esperança Puig, mestressa interina d'aquesta vila, car, malgrat la manca d'ambient que trobà en els que hi tenen tota l'obligació per disfrutar la plaça en propietat, tothom sap el que reeixí l'exposició de treballs escolars de les

seves alumnes, amb tot i el poc temps transcorregut d'ençà que s'havia posat al front de l'escola. També hem constatat, i amb nosaltres ho ha pogut constatar tot el poble de la Selva, com creixé l'assistència a classe, que abans era reduïda a una dotzena curta d'alumnes i darrerament es manifestava amb una assistència nombrosa i constant que responia a la matrícula de les 65 o més deixebles. Felicitem a la mestressa i amb nostra felicitació vagi el nostre encoratjament, que, en aquest cas hi estaran d'acord tots els amants de la cultura.

☉

Hem saludat el Sr. Joan Hortet Papiol, convilatà i Jutge Municipal de Valls, que ve a conviure una temporada entre nosaltres. Benvingut.

☉

En l'acte de repartiment de premis, presidida per les nostres autoritats municipals a l'escola regentada per la Sra. Puig, parlaren les nenes Maria Pintaluba, Rosa Tombas i Laura Ribes. L'acte fou amenitzat amb quelques cançons. Hi assistí també un públic selecte.

☉

Acompanyats del nostre amic Josep Esteve Girona, el dia 9 van visitar el nostre poble i l'ermita de Paret-Delgada Mr. Nayomé Raymond i sa gentil esposa, ambdós professors de les escoles oficials d'Evere-Bruxelles (Bèlgica).

Desitgem que llur estada al nostre poble els deixi tan bona impressió com deix la seva pàtria als exiliats.

MP REQUERENS. - MONTBLANC

JOSEP ESCUDÉ

ADVOCAT

HA TRASLLADAT EL SEU DESPATX AL

CARRER DE JESÚS, 3, PRAL., 2.^a

REUS

Màxima distinció □ Màxima elegància □ Màxima economia
 obtindreu vestint-vos en la

Sastreria New York

CARRER LLOVERA, 29

REUS

Sindicat Agrícola i Caixa Rural de Sant Andreu

Domiciliat en el local de "La Defensa Agrària"

Capital solvent: 5.000.000 de pessetes

Premses hidràuliques de propietat

Elaboració i venda d'oli d'oliva

CAIXA D'ESTALVIS

Rendiment a compte corrent	. . .	3 per cent
" per semestre	. . .	4 " "
" anyal.	. . .	5 " "

La imposició mínima és de 25 pessetes

SELVA DEL CAMP (Tarragona)

IGNASI CABRÉ

SERRALLER - MECÀNIC

Construccions i reparacions de sinies i motors
 Instal·lacions de motors-bomba i tuberies per
 a conduccions d'aigua

MAJOR, 21

SELVA DEL CAMP